

פנינה רוזנבלום בת 16

הביתה. הכרית ספגה או הרבה רמעות. כשהייתי בת 15, הייתי הולכת לחוף-שרתון ולא יכולתי לזוז ימינה ושמאלה בגלל המכסים. אמא כעסה שהיו לי כליכך הרבה מעריצים, והיא הייתה מסלקת אותם מהבית. היחסים שלי עם אמא לא היו טובים. היא לא קיבלה את זה שפיתאום נהייתי ילדה גדולה ועצמאית. גם התפרסמה עליי בהעולם הזה הכתבה הראשונה בחיי. כתבו עליי דווקא בתור שוערת-כדורגל. הספקתי לשחק כדורגל בפעם הראשונה שהי כדור הגיע לשער. כשראיתי אותו מת קרב, פשוט ברחתי מהשער.

שירה תבורי

הז'ימיס פנינה רוזנבלום: קרציה

זיכרונות הילדות הראשון שלי הוא מגן הילדים. אני זוכרת שיום אחד לא רציתי ללכת לגן, אמא לקחה אותי בכוח ואני פרצתי בכבי היסטרי. עד היום אני זוכרת את הבכי הזה, הגננת לא ידעה איך להרגיע אותי. לא מזמן פגשתי את הגננת, והיא אמרה לי שתמיד הייתי עושה בגן תרגילים שוריים ומשונים כדי למשוך את תשומת-הלב.

את החלומות והשאיפות שהיו לי — הגשמי. אני זוכרת את עצמי שורכת כבת כמישה מאוחר כלילה, לא מצליחה להירדם, וחולמת איך אהיה בעתיד מלכת-יופי ואגור בדירות מפוארות. החלום הכי גדול שהיה לי: שיהיו לי עיניים כחולות. גם את זה אפשר לעשות היום.

ככל שגדלתי נעשיתי ילדה מפורקת. נקט. כשהייתי בכיתה גימל הגעתי לכיתה עם קלמר חדש ויקר. חסכתי פרוטה לפרוטה כדי לקנות אותו. באותו יום הרגזתי את המורה והיא שברה לי אותו. איך שבכיתי!

אני גם זוכרת שפעם הלכנו כל הילדים מהכיתה לסרט שעלה 10 אגורות. לי לא היה מספיק כסף לכרטיס ועי-מתי בצד. המורה שראתה את זה נתנה לי מיידי את הכסף. לאורך כל הילדות הייתי ילדה שונה משאר הבנות. הן העריצו את אלווים וקליף, ואותי זה לא עניין. הערפתי לשחק כדורגל עם הבנים. כל הזמן השתרכתי אחרי הבנים, והם היו קוראים לי "קרציה".

בגיל 13 התחלתי להיראות חתיכה ולהיות בולטת. אז היתה לי האהבה הראשונה, יובל, שהוא גם החבר שלי היום. יום אחד ראיתי את יובל עם ילדה אחרת, נתתי לו סטירה חזקה וברחתי

תקליטים משלהם. בסוף שנת 1985 התאחדו שוב להקלטת אלבומם זה, השישי במספר. למרות תקופת-הסולו, הצליל המוכר של הלהקה לא השתנה. מוסיקה קלה, קליטה ומיקצועית. כ-תקליט מלוטש ונעים להאזנה.

לו גראם / מוכן או לא

לו גראם, סולן להקת נכרי, התחיל את הקריירה בלהקה בשם כיבשה שחורה. הלהקה התפרקה אחרי שבסי-בוכי-הופעות שלהם התהפכה המשאית וכל הציד נהרס. לו החליף אז קריירה, והפך להיות עובר-נדיקיון. כמו באגדות, התקשר אליו יום אחד מיק ג'ונס והציע לו להצטרף ללהקה חדשה. לו התלבט, היסט, ולבסוף הסכים. הלהקה הפכה

לו גראם

מאוחר יותר ללהקת נוכרי, אחת הלהקות הפופולאריות בעולם. עתה הוציא לו תקליט-סולו. בתקליט הוא נשמע בדיוק כפי שנשמע בלהקה. חלק מהשירים אף מוזכרים את נוכרי בתקליטיה הראשונים. באלבום משתתפים, עם לו, בן גראם, אביה, המנגן על חצוצרה וריצ'ארד גראם, אחיו, המנגן על גיטרה.

עצם העניין שי כרם

עצם העניין. מדור חדש. נועד לצעירים בגיל (ומותר לצעירים ברוחם). אם יש לך מה לתרום, להציע, להגיד, להלל, לשבח ולשאול — כתוב לעצם העניין, העולם הזה, ת"ד 136, תל-אביב. בכל שבוע יוגרל תקליט חדש לגמרי בין המשתתפים מיוזמתם במדור.

רנדי קרופורד

נשמר, והוא נעים לאוזן בכל סיגנון שהוא. מחברת-התקליטים הד ארצי מבטיחים להוציא בארץ עוד השנה את תקליטיה הקודמים של רנדי.

פלפוד מק / טנגו בלילה

פלפוד-מק, להקה ותיקה הפועלת מזה 20 שנה, בשנים האחרונות פנו חברי הלהקה לקריירות-סולו, והוציאו

תקליטים

רנדי קרופורד / רגשות מוכשמים

תקליט בכורה בהרפסה ישראלית, של אחת מהזמרות הטובות והפופולאריות בארצות-הברית. רנדי קרופורד, בעלת הקול המיוחד, התחילה את הקריירה כשהפיעה בקונצרטי ג'אז בקליפורניה, שם שמע אותה נציג של חברת-תקליטים גדולה, התלהב מקולה והחתים אותה מייד על חוזה הקלטות. בארץ היא התפרסמה כשיר אלמוז, שהיה להיט. והכלול בתקליט זה. בהאי-זנה לתקליט מורגש חסרונן של הצליל הפאנקי-ג'אז, בהשוואה לתקליטים הי-קודמים, אבל קולה הנהדר של רנדי

הופעות

סטנדרט אב קומדי

אחת לשבועיים, בימי חמישי, נערי-כיים ב-המרתף העליון בבית-ליסין ערבי, סטנדרט-קומדי. הנוסחה של ערבים אלה הובאה מחוץ-לארץ, והי-עקרון שלהם פשוט: אתה מצחיק — אתה על הבימה.

אין חזרות למה שיקרה על הבימה, ואין טקסט קבוע. הכל ספונטאני. זו הסיבה לכך שחלק גדול מהקהל חוזר להופעה בפעם השניה והשלישית. בין המשתתפים רמי שטרן, שמחקה את גרעון רייכר מכולבוטק, ומצליח לגי-רום לקהל לבכות מרוב צחוק. אחריו עולה לבימה שמואל וילוז'ני, שחוק שהיה פעם רציני. היום הוא עומד על הבימה, ובמשך שלוש שעות אינו מפסיק לרבר, להשתולל, לעשות העוויות ופרצופים. על מה הוא מדבר? על הכל: על מוג'האוורי ועל פוליטיקה, על מין ועל סרטים. פעמים רבות במהלך הערב הוא שואל את הקהל שאלות מביכות:

ציון צמיר, העולם הזה

שמואל וילוז'ני

הרצה לעשות סיבוב על המיגרל הלו-הט של וילוז'ני? הוא מתעניין אצל צעירה בקהל. ועוד: מה אומרת בחורה שגומרת 20 פעם? תודה, וילוז'ני! לקראת סוף הערב הוא מוציא איברי-מין גברי מפלסטיק, ומכניס אותו ל-מיכנסיים. הקהל מתגלגל על הריצפה מצחוק, וברעש האדיר אומר השחקן בקול שכמעט אינו נשמע: יופי, תצי-חקו. אני עוד מעט בן 33 ותראו מה אני עושה. עומד על הבימה עם הזין כחוצ'...

פרובוקציה

הפסיקו עם המישחקים!

מדי קיץ, עם פתיחתה של עונת-הרחה, מוצפים העיתונים בכל-מיני רשימות של נשים עיתונאיות, השוטחות את טענותיהן כלפי הגברים שבחוף. מתחילים איתנו, זורקים לנו הערות, לא נותנים לנו מנוח — אלה הן עיקר טענותיהן. יש ביניהן גם מתוחכמות יותר, שמתארות בהומור את המאצו הישראלי הנעמד מעליהן בחוף, ומנסה בכל הכוח למשוך את תשומת-ליבן.

אני רוצה להגיב ולענות מהצד של הנודיניקים. יעני המין הגברי, קודם-כל, ההכללות לגבי הגבר הישראלי פוגעות ומעליבות. אם גבר היה מעז לכתוב מילה או חצי מילה נגד המין הנשי בכללותו, איזה רעש ובלאגן היו עושים אז כל אותן ארגוני-הנשים הפמיניסטיים. לגבי אותם בחורים שמתחילים עם בנות בים (תהרגו אותי אם אני מבין מה רע בזה) יש פיתגם שאומר: החור קורא לגנב, כשמגיעה לחוף בחורה לבושה בבגד ים מינימאלי וזוג השדיים הלחוצים חזק בתוך פיסת בד זעירה, מתיישבת על כיסא-נוח בפזוזה סקסית, ומתחילה להסתכל ימינה ושמאלה, אחורה ו-קדימה כדי להיות בטוחה שמסתכלים עליה (כן, כן, המבטים הללו לא נעלמים מעינינו) — יסלח לי המין הנשי, אך גם כאן, החור קורא... כשמגיע סוף-סוף בחור ומתחיל לדבר עם אותה בחורה (וברגע ההוא התגשמו כל תפילותיה החרדיות), מה מתחיל המישחק שלה: קשיחות, סירוב, המוכשרות יותר גם כותבות לעיתונים.

אני פונה אליכן, הבנות, הפסיקו עם המישחקים. אין בחורה שלא נהנית כשמתחילים איתה, ואם זה באמת כליכך מפריע לכן, תדעו לכן: מי שלא נראית כמו זונה, לא סובלת מהטרדות!

אופנה

הלימודים חשובים

הרוגמנית היפה שכתמונה היא שירה תבורי, תיכוניסטית מירושלים. קשה להאמין, אבל שירה היא עדיין רק בת 14 וחצי.

כמה שהיא קטנה, ככה היא מצליחה ברוגמנות. כבר שנה היא עוסקת ב-מיקצוע, וכיום היא רוגמנית הבית של מיגרון, ומופיעה ארבע פעמים בשבוע בתצוגות-אופנה.

למרות ההצלחה בעולם הרוגמנות, היא מצהירה: הלימודים חשובים לי יותר מהרוגמנות. למרות שאני לא יודעת עדיין מה אני בדיוק רוצה לעשות כשאחיה גדולה. לשאלת-השאלות היא עונה: לא, עדיין אין לי חבר.

סלנו

כימונים

שיחה נלהבת שנשמעה באוטובוס, בין שני תיכוניסטים.

א: איך רינה? שווה פימפום?
ב: רק אם ישימו לה עיתון על הי-פרצוף!

פימפום, למי שלא הבין, זה הרבר שלפני המון שנים היה נקרא, לעשות אהבה. אחר-כך זה הפך לסתם, לש-ככ. והיום, בעונותינו הרבים, זה פשוט, לפמפם.

במישפט זה הולך ככה:

אתמול פימפמתי את רינה! או את-מול התפמפמתי עם רמי!
ואפשר גם פשוט, אתמול התפמ-פמנו!